

område kan moderniseres, for vi mener ærlig talt også, at de pensionssystemer, der er lavet for ministre, er forældede. Om det er muligt for Enhedslisten at skabe et flertal på det punkt, er det jo ikke til at vide endnu, men jeg synes i hvert fald, at det er positivt, at man tager det op, for det er helt klart en urimelig situation, vi befinder os i med pensioner, der udbetales til folk, som samtidig har en høj løn, i en måske meget ung alder.

Hans Erik Hillerup-Jensen (CD):

Det fremsatte lovforslag er for tiden under behandling i Udvalget for Forretningsordenen. At denne behandling har været et godt stykke tid, har allerede været nævnt, men det ændrer ikke ved det.

Dette forslag bør mest hensigtsmæssigt afvente behandlingen i Udvalget for Forretningsordenen, og fra CD's side vil vi derfor indskrænke os til på det nu foreliggende grundlag at foreslå, at Tinget venter, til der foreligger en betænkning fra Udvalget for Forretningsordenen, med at gå dybere ind i sagen, så vi ikke løber nogen risiko for at prioritere behandlingen af sagen, som nu er sat på skinner.

CD vil hermed tilkendegive, at vi skønner det uhensigtsmæssigt allerede nu, hvis Tinget låser sig fast i en endelig stillingtagen, hvorfor CD i lighed med Det Radikale Venstre – skulle jeg hilse og sige – vil stemme imod det nu foreliggende forslag.

Kirsten Jacobsen (FP):

Der er i hvert fald blevet en lavere stemmeføring, når man taler imod det her forslag, end de to andre gange, det har været til behandling.

Jeg er ikke overrasket over, at finansministeren ikke kan støtte forslaget. Jeg er dog glad for, at finansministeren i det mindste mener, at det teknisk er i orden. Vi ved også godt, at finansministeren har overvejet de her ting. Men Fremskridtspartiet har ikke fremsat det her forslag, hverken nu eller de to tidligere gange, på grund af populisme eller ud fra et ønske om at skabe politikerlede.

Jeg vil bare minde finansministeren om, at debatten om ministerpensioner tog sin start i forbindelse med regeringsskiftet, og jeg tror godt, finansministeren kan huske, at det var finansministerens eget parti, som mere end nogen andre var aktive i debatten om, hvor urimeligt det var, at selv om man kun havde været minister i et år, kunne man få så og så meget i

pension, og man kunne få det i rigtig mange år, fordi man var ganske ung.

Dernæst fulgte jo den situation, som vi i Fremskridtspartiet var utrolig glade for, nemlig at indenrigsminister Birte Weiss tog et meget fornuftigt initiativ, når det drejede sig om borgmestre og amtsborgmestre. Da knæsatte man nemlig det princip, at pension er noget, man får, når man går på pension. Det er ikke noget, man får, når man er 20 år, eller når man er 30 år. Det er simpelt hen noget, man får, når pensionsalderen indtræder, sådan som det i øvrigt er i samfundet.

Dengang fremsatte Fremskridtspartiet sit forslag, fordi vi naturligvis troede, at når regeringen havde den opfattelse, at disse regler var rimelige og i orden for landets borgmestre og amtsborgmestre, som da jo også har fungeret i en stilling, som har krævet hele deres tid, og hvor de ikke kunne have bibjod ved siden af i mange tilfælde, ja, så måtte man selvfølgelig også gå ud fra, at man havde den holdning, at det også skulle gælde én selv, altså ministre og ministerkolleger.

Men vi blev skam klogere, for der kom et brev fra samtlige gruppeformænd – og det er vel egentlig det, der refereres til i dag – til Udvalget for Forretningsordenen, hvori man sagde, at det ville man da godt drøfte under den klare forudsætning, at der skete en samlet forbedring. Det var det, der stod i brevet, og dér har det så ligget og skvulpet siden.

Eftersom Fremskridtspartiet selvfølgelig kender sit eget forslag ud og ind og ved, hvad det indebærer, så er der da ikke grund til skose os for, at vi ikke stiller spørgsmål til vort eget forslag. Der er måske nærmere grund til at spørge nogle af de andre, hvis de var så interesserede i at få det her problem drøftet eller løst, hvorfor de ikke har stillet nogle spørgsmål.

Det næste, der skete, var jo, at finansministeren og flere andre regeringsmedlemmer havde et usandsynlig kedeligt bøv, fordi en kommissær ikke ville give afkald på sin ministerpension, og der blev fremsat løfter til befolkningen, til Folketingets partier osv. om, at dette skulle vi ordne. Dette skulle vi ordne! Dette har man heller ikke ordnet.

Jeg vil som sagt gerne slå en pind igennem, at det her forslag har noget som helst med hverken politikerlede eller populisme at gøre. For bare at illustrere det vil jeg gerne sige: Det her forslag er jo ikke indrettet således, at man skal nedsætte ministerpensionen – eller noget som helst i den